

vore Embedsmænd, kan jeg ikke give det ærede Medlem Ret i den Betragtning; thi Forholdet er jo det, at Landets Embedsmænd søger ikke de vedkommende Bierhverv, de søger et Embede med den dertil sig knyttende Lønning, og naar de har opnaaet det, ja saa er der jo adskillige af dem, der er saa heldige ved Siden af deres Embedsindtægt at kunne faa Bierhverv, der giver dem en ikke ubetydelig Lønforhøjelse. Jeg gør opmærksom paa, at hvis den Betragtning var rigtig, som det ærede Medlem her vilde gøre gældende, at Embedsmændene blev af ringere Kvalitet, hvis de ikke bibeholdt Retten til i samme Udstrækning som hidtil uden nærmere Kontrol at paatage sig indtægtgivende Bivirksomhed, saa det galt ud for de 43 pCt. af Embedsmændene, som ikke har været saa heldige at opnaa indtægtgivende Bivirksomhed. Det har efter den statistiske Undersøgelse, som er foretaget, vist sig, at det kun er ca. 57 pCt. af Landets Embedsmænd, der har saadan indtægtgivende Bivirksomhed, medens de 43 pCt. maa nøjes med den Indtægt, deres Embeder giver dem. Men jeg gaar ud fra, at de 43 pCt. er lige saa hæderlige og dygtige og pligt-opfyldende Embedsmænd som de 57 pCt., der har været saa lykkelige ved Siden af de dem betroede Stillinger at opnaa Indtægter ved Bierhverv.

Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Poul Rasmusen) mener, at det er tilstrækkeligt, at Embedsmænd i Fremtiden skal anmelde for deres foresatte, at de har indtægtgivende Bierhverv. Det finder jeg utilstrækkeligt. Reglerne bliver meget mere faste og solide, naar det gøres, Embedsmændene til Pligt at søge om Tilladelse, og naar Ministeriet, for at Offentligheden kan kontrolere, at der ikke sker nogen Vilkaarlighed, er pligtigt hvert Aar at meddele Rigsdagen Oplysninger om, hvor mange Embedsmænd der har opnaaet Tilladelse til at have Bierhverv. Efter Lovforslaget tilpligtes Ministeriet at meddele Oplysninger om de Tilladelser, der er givne, og de Tilladelser, der er nægtede. Det er ikke Ministeriet, der oprindelig har foreslaaet denne sidste Bestemmelse, det er Folketinget, der har ønsket det indsat, fordi man vilde kontrolere, om Ministeriet havde været vilkaarligt eller ikke med Hensyn til de Afgørelser, der her er Tale om. Men da Udvalgets Flertal ønsker denne Bestemmelse udstemt af Forslaget, skal jeg ikke opholde mig videre derved.

Med Hensyn i øvrigt til de stillede Ændringsforslag er jo, som ogsaa udtalt af den

ærede Ordfører, Ændringsforslagene Nr. 2 og 3 til § 1 kun redaktionelle. — Om Ændringsforslaget Nr. 4 har jeg allerede udtalt som min Formening, at det er mest korrekt i Loven at fastsætte som en given Regel, at det er en Pligt for den Embedsmand, der ønsker Bierhverv, at søge og erholde Tilladelse dertil af sin foresatte.

Om Ændringsforslaget under Nr. 7 til § 3, som blev omtalt af det ærede 4de Medlem for første Kreds (C. C. Andersen), Spørgsmaalet om, hvorvidt en Minister kan have Ansættelse i Ledelsen af nogen statskontrolleret Virksomhed, skal jeg bemærke, at saaledes som Lovforslaget forelaa fra Kommissionens og Ministeriets Side, indeholdt det ingen Bestemmelser om de enkelte Ministres Ret til at knytte noget Erhverv til deres Stilling som Minister. Men i det andet Ting fandt man det formaalstjenligt at indsætte § 3, der lyder saaledes: „Ved enhver Ministers Tiltrædelse meddeles det Rigsdagen, hvorvidt han bibeholder nogen indtægtgivende Stilling og i bekræftende Fald, hvilken denne er. Det samme gælder, hvis han i sin Ministertid overtager indtægtgivende Stilling“. Jeg anbefaler det høje Ting at blive staaende derved. Det Argument, som den sidste ærede Taler førte i Marken, med Hensyn til en tidligere Sparekassinspektør, der overfor den sidst nedsatte Rigsret undskyldte sig med, at han ikke havde haft Mod til at optræde saa pligt-opfyldende, som han ifølge sin Stilling burde, forekommer mig ikke at kunne anvendes i dette Tilfælde. Jeg maa gøre opmærksom paa, at der jo er den store Forskel paa en Minister og en Embedsmand i al Almindelighed, at Ministrene ikke kaldes til deres Embeder for Livstid. Det afhænger af mange Omstændigheder, hvor længe en Minister som saadan beholder Livet. Enkelte vedbliver kun at være Ministre nogle Maaneder, andre i et, to eller tre Aar; ja, vi har haft et Eksempel paa, at en Minister har fungeret i henved 20 Aar, men det hører vel nu til Fortiden og vil blive en Sjældenhed i Fremtiden at se en Minister fungere saa længe. Men naar Ministrene kun fungerer i et saa begrænset Tidsrum, forekommer det mig at være en streng Fordring at stille til en Minister, at han skal frasige sig alle sine indtægtgivende Stillinger for at blive Minister, thi det er en Selvfølge, at naar han har frasagt sig dem, kan han ikke komme tilbage til dem igen; det er i hvert Fald højst usandsynligt. Jeg kan for det Ministeriums Vedkommende, som jeg har den Ære at staa i Spidsen for, tale rent objektivt om denne Sag, da vi alle har nedlagt vore private